

Cartea lui Daniel - Numărul optzeci și șapte

Descoperirea pildei celor zece fecioare: o călătorie profundă prin istoria adventistă

Jeff Pippenger
2024-02-20

Pilda celor zece fecioare ilustrează experiența poporului adventist.

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." Tragedia veacurilor, 393.

Advențiștii milleriți au împlinit pilda întocmai, până la ultima literă.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Istoria mișcării primului înger reprezintă mișcarea celui de-al treilea înger, iar accentul suprem al pildei este dacă fecioarele au untdelemnul, care este solia ploii târzii.

Există o lume zăcând în nelegiuire, în înșelăciune și amăgire, în chiar umbra morții, — adormită, adormită. Cine simte chinul sufletului pentru a-i trezi? Ce glas poate ajunge la ei? Mîntea mea este purtată spre viitor, când se va da semnalul: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare.” Dar unii vor fi zăbovit să obțină untdelemnul pentru a-și reumple candelarele, și prea târziu vor afla că acel caracter, care este reprezentat de untdelemn, nu este transferabil. Acel untdelemn este neprihănirea lui Hristos. El reprezintă caracterul, iar caracterul nu este transferabil. Nimeni nu-l poate dobândi pentru altul. Fiecare trebuie să-și dobândească pentru sine un caracter curățit de orice pată a păcatului. Bible Echo, 4 mai 1896.

„Untdelemnul” din pildă reprezintă „caracterul” și, de asemenea, „neprihănirea lui Hristos”. Un caracter sfințit este produs numai de cei care se hrănesc cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Sfințește-i întru adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

Mesajele Duhului lui Dumnezeu sunt, de asemenea, „untdelemnul”.

Dumnezeu este dezonorat atunci când nu primim comunicările pe care El ni le trimite. Astfel refuzăm untdelemnul auriu pe care l-ar revărsa în sufletele noastre, spre a fi împărțit celor din întuneric. Review and Herald, 20 iulie 1897.

"Untdelemnul" constă în soliile Cuvântului lui Dumnezeu, care transmit prezența sfințitoare a neprihănirii lui Hristos. În pilda celor zece fecioare, care este și profeția din Habacuc, capitolul doi, solia Strigătului de la miezul nopții, care este solia neprihănirii lui Hristos, este reprezentată de solia lui Jones și Waggoner în răzvrătirea din 1888.

„Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său un mesaj deosebit de prețios prin presbiterii Waggoner și Jones. Acest mesaj trebuia să aducă mai proeminent înaintea lumii pe Mântuitorul înălțat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. El prezenta îndreptățirea prin credință în Garantul; îi invita pe oameni să primească neprihănirea lui Hristos, care se manifestă în ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți Îl pierduseră din vedere pe Isus. Aveau nevoie ca privirile lor să fie îndreptate spre persoana Sa divină, meritele Sale și dragostea Sa neschimbătoare pentru familia omenească. Toată puterea I-a fost dată în mâinile Sale, pentru ca El să poată împărți daruri bogate oamenilor, împărțind neprețuitul dar al propriei Sale neprihăniri agentului omenesc neajutorat. Acesta este mesajul pe care Dumnezeu a poruncit să fie dat lumii. Aceasta este solia celui de-al treilea înger, care trebuie proclamată cu glas tare și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură.” Mărturii pentru slujitori, 91.

Mesajul este mesajul ploii târzii.

"Ploaia târzie va cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic va coborî din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui." Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Când îngerul cel puternic s-a pogorât la 11 septembrie 2001, ploaia târzie a început să picure, iar istoria milleritilor, așa cum este reprezentată în pilda celor zece fecioare și în capitoul doi din Habacuc, a început să se repete. Atunci poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă a mâncat cartea din mâna îngerului și, făcând astfel, a fost călăuzit înapoi la căile cele vechi despre care vorbește Ieremia, devenind astfel străjerii care trebuiau să sune trâmbița de avertizare. Avertizarea trâmbiței era solia laodiceană, reprezentată de Isaia ca un strigăt puternic.

Strigă în gura mare, nu te opri; înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu călcarea lui de lege și casei lui Iacov păcatele ei. Isaia 58:1.

Mișcarea de reformă a primului și a celui de-al treilea înger începe la „timpul sfârșitului”. În acel moment are loc o „sporire a cunoștinței” care va pune la încercare generația atunci în viață, dar numai după ce această cunoștință este publicată sub forma unui mesaj formalizat. Ulterior, mesajul formalizat este „împuțernicit”, iar împuțernicirea este marcată de coborârea unui înger. Coborârea îngerului identifică dezbaterea lui Habacuc, iar două clase încep să identifice un mesaj care este fie mesajul adevărat, fie cel contrafăcut al ploii târzii. Cei credincioși devin atunci străjerii lui Dumnezeu, care încep să sune din trâmbiță un mesaj de avertizare.

Adevăratul mesaj al trâmbiței este întemeiat pe lumina reprezentată pe cele două table ale lui Habacuc. El este avertizarea adresată Laodiceei și avertizarea care identifică păcatele poporului lui Dumnezeu. Controversa se amplifică până la prima dezamăgire, când una dintre clase devine «adunarea bațjocoritorilor», iar străjerii adevărați sunt chemați să revină la râvna față de mesaj pe care o manifestaseră odinioară înainte de dezamăgire. Pe măsură ce străjerii s-au întors, au recunoscut că se aflau în «timpul zăbovirii» și că mesajul care eșuase urma, de fapt, să se împlinească, însă în rânduiala lui Dumnezeu. Acel mesaj a fost dezvoltat pe parcursul unei perioade scurte de timp (dar totuși o perioadă de timp), iar când mesajul sosește, el este prezentat drept mesajul «Strigătului de la miezul nopții», care este pur și simplu o intensificare a mesajului care a început să capete putere când a coborât îngerul.

La sosirea soliei, o separare între cei care acceptaseră postul de strajă la pogorârea îngerului și cei care refuzaseră a fost pe deplin înfăptuită. Acea separare identifică punctul în care pecetea se imprimă asupra celor o sută patruzeci și patru de mii, înaintea revărsării ploii târzii, fără „măsurarea” care s-a aplicat ploii târzii ce a început la pogorârea îngerului.

Istoria milleriților este o ilustrare a ploii târzii în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. În acea istorie, dezbaterea lui Habacuc era întemeiată pe un mesaj adevărat al ploii târzii și pe unul fals. Pavel identifică o clasă drept aceia care au dragoste de adevăr, iar pe cealaltă clasă drept aceia care primesc o puternică amăgire, căci nu au dragoste de adevăr și pentru că au crezut o „minciună”.

Mișcarea millerită reprezintă o dezvoltare a adevărului care sporește în cunoaștere și putere începând cu „timpul sfârșitului” și până la revărsarea Duhului Sfânt la „Strigarea de la miezul nopții”. Mișcarea millerită a identificat anumite repere specifice care se află în paralel, precum un „timp al sfârșitului”, o „formalizare” a soliei reprezentată de „sporirea cunoștinței”, o „investire cu putere” a soliei marcată de coborârea unui înger, o „primă dezamăgire” care introduce pilda celor zece fecioare, o revărsare a Duhului Sfânt reprezentată ca „Strigarea de la miezul nopții”, iar apoi o „a doua dezamăgire” finală, în care o ușă dispensațională este „închisă” și o altă ușă dispensațională este „deschisă”.

Dumnezeu a dat soliilor din Apocalipsa 14 locul lor în linia profetică, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Soliile primului și ale celui de-al doilea înger constituie încă adevăr pentru vremea aceasta și trebuie să meargă în paralel cu cea care urmează. Al treilea înger își proclamă avertismentul cu glas tare. „După aceste lucruri”, a zis Ioan, „am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având mare putere, și pământul a fost luminat de slava lui.” În această iluminare, lumina tuturor celor trei solii se îmbină. Materialele din 1888, 804.

Mișcarea milerită, care prefigurează mișcările celor o sută patruzeci și patru de mii, a fost strâns legată de profețiile celor două mii trei sute de ani și ale celor două mii cinci sute douăzeci de ani din Daniel, capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece. „Vremea sfârșitului” a sosit la încheierea celor „șapte vremi” ale mâniei lui Dumnezeu împotriva regatului de nord al lui Israel. Formalizarea mesajului lui Miller, în 1831, a survenit la două sute douăzeci de ani după publicarea Bibliei King James.

Domnul Miller, asemenea celor mișcați de acest mesaj în alte țări, a socotit mai întâi să-și împlinească însărcinarea scriind și publicând în periodicele publice și în broșuri. Și-a publicat pentru prima dată opiniile în Vermont Telegraph, o publicație baptistă, tipărită la Brandon, Vt. Aceasta a fost în anul 1831. John Loughborough, Marea Mișcare a Celui de-al Doilea Advent, 120.

Mișcarea din „timpul sfârșitului” a celui de-al treilea înger a sosit în 1989, la încheierea a o sută douăzeci și șase de ani de la răzvrătirea din 1863. „O sută douăzeci și șase” este un simbol al „celor șapte vremi”. Ambele mișcări au început cu o împlinire a „celor șapte vremi”.

Solia mișcării celui de-al treilea înger a fost formalizată în 1996, prin elaborarea unei serii de articole, intitulată *The Time of the End*, care au fost publicate într-o revistă numită *Our Firm Foundation*. Acele articole au fost publicate la două sute douăzeci de ani după Declarația de Independență din 1776. Solia ambelor mișcări a fost formalizată la două sute douăzeci de ani după o istorie care era legată în mod direct de solia care a sosit la sfârșitul celor două sute douăzeci de ani.

Numărul „două sute douăzeci” reprezintă legătura (o verigă) dintre „cele șapte vremuri” ale indignării lui Dumnezeu împotriva regatului de sud al lui Iuda, care au început în 677 î.Hr., și începutul celor două mii trei sute de ani din Daniel capitolul opt, versetul paisprezece, în 457 î.Hr. Numărul două sute douăzeci leagă cele două profeții între ele, iar cele două profeții au fost prezentate împreună în versetele fundamentale ale Adventismului, și anume Daniel capitolul opt, versetele treisprezece și paisprezece. În acele versete, Hristos S-a prezentat profetic drept „acel anumit sfânt”, care este traducerea termenului ebraic „Palmoni”, care înseamnă „Numărătorul Minunat”.

Minunatul Numărător introduce cele două viziuni care reprezintă cele două linii ale profeției, chiar în acele două versete pe care Sora White le identifică drept stâlpul central al Adventismului. Punctul de pornire este legat, prin veriga simbolică a două sute douăzeci de ani, de momentul în care ele se împlinesc în 1844. Capitolul doi din Habacuc se încheie cu versetul douăzeci, marcând astfel numărul „două sute douăzeci” printr-o altă exprimare din partea Minunatului Numărător, căci versetul identifică o caracteristică principală a Zilei Ispășirii antitipice care a început la acea dată.

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

Cele două perioade profetice, care reprezintă stâlpul central al Adventismului și care au fost introduse în mod direct de către Minunatul Numărător, sunt legate între ele prin două sute douăzeci de ani, iar Isus (Minunatul Numărător), care întotdeauna identifică sfârșitul unui lucru cu începutul lui, le-a marcat sfârșitul la 22 octombrie 1844, prin numărul două sute douăzeci.

Mișcarea primului înger, la fel ca mișcarea celui de-al treilea înger, a început la un „timp al sfârșitului” (1798 și, respectiv, 1989), unde este identificată perioada „celor șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase. Următorul reper în ambele istorii este marcat de încheierea a două sute douăzeci de ani, caracteristică profetică a „celor șapte vremi”, căci între punctele de plecare ale celor două vedenii (chazon și mareh) se întinde o perioadă de două sute douăzeci de ani care le leagă între ele.

Publicarea versiunii King James a Bibliei în 1611, formalizarea mesajului lui Miller, așa cum a fost consemnată prin publicarea în ziarul *Vermont Telegraph*, publicarea Declarației de Independență și publicarea lucrării *The Time of the End* în revista *Our Firm Foundation* au fost toate publicații. Începutul și sfârșitul ambelor perioade de două sute douăzeci de ani sunt marcate, ca repere istorice, de câte o publicație. Numărul „două sute douăzeci” este un simbol al unei legături profetice, iar toate cele patru publicații sunt legate atât prin faptul că sunt publicații, cât și prin mesajul reprezentat ca „sporirea cunoștinței” în istoriile lor respective.

Biblia din 1611 reprezintă comunicarea Evangheliei din curțile cerești către omenire. Mesajul lui Miller a fost încadrat în contextul profețiilor de timp, iar cele două diagrame sacre ale lui Habacuc fac lesne de recunoscut că mesajul lui Miller a fost ilustrat grafic prin linii ale istoriei. "Vermont" înseamnă "un munte verde", iar potrivit inspirației "verde" este un simbol al credinței.

Acest vis mi-a dat nădejde. Șnurul verde a reprezentat, în mintea mea, credința, iar frumusețea și simplitatea încrederii în Dumnezeu au început să răsară în sufletul meu. Experiență și învățături creștine, 28.

Mesajul lui Miller a fost formalizat și transmis din partea bisericii credincioase, căci un „munte” în zilele de pe urmă este o „biserică”.

Și va fi în zilele de pe urmă că muntele casei Domnului va fi întemeiat ca vârful munților și se va înălța mai presus de dealuri; și toate neamurile se vor revărsa către el. Și multe popoare vor merge și vor zice: Veniți, și haidem să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Sale și să umblăm pe cărările Sale; căci din Sion va ieși legea, și din Ierusalim cuvântul Domnului. Isaia 2:2, 3.

Mesajul de testare formalizat al lui Miller a venit din partea bisericii credincioase, iar publicația numită The Telegraph reprezintă un mesaj din cer, la fel ca Biblia King James, căci cuvântul "telegraph", alcătuit din două cuvinte grecești, înseamnă un mesaj de departe. Primul cuvânt (tele) înseamnă "îndepărat" sau "departe", iar al doilea (grapho), "a scrie sau a consemna". Împreună ele înseamnă "a scrie sau a transmite la distanță". În 1611, Dumnezeu, prin apariția Bibliei King James, și-a transmis mesajul din cer, iar la sfârșitul a două sute douăzeci de ani, mesajul lui Miller, așa cum a fost pentru prima dată formalizat în 1831 în Vermont Telegraph, a transmis de asemenea mesajul lui Dumnezeu din cer. Acel mesaj a fost "creșterea cunoștinței", care s-a deschis la "timpul sfârșitului" în 1798, ceea ce a produs apoi un proces de testare în trei etape pentru acea generație. Acea istorie a prefigurat istoria Future for America.

Declarația de Independență din 1776 reprezintă începutul fiarei pământului din Apocalipsa treisprezece. Ea reprezintă începutul Statelor Unite și, procedând astfel, identifică restrângerea independenței la sfârșitul Statelor Unite. Mesajul Future for America (după cum sugerează și numele) identifică finalul care este tipificat în început, prin publicarea Declarației de Independență. Două sute douăzeci de ani mai târziu, în 1996, lucrarea care produsese revista The Time of the End a primit entitatea juridică ce fusese numită anterior Future for America. În acel an, revista The Time of the End, alcătuită din articole care fuseseră publicate în publicația numită Our Firm Foundation, a apărut.

Denumirea misiunii Future for America face trimitere la istoria Declarației de Independență, căci acea publicație a marcat începutul Statelor Unite, iar Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Titlul publicației, Timpul sfârșitului, abordează atât „timpul sfârșitului” din 1989, cât și sfârșitul timpului de probă, când Mihail Se ridică. Mesajul formalizat din publicație (Daniel unsprezece, de la versetul patruzeci la patruzeci și cinci) a fost desigilat odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 (timpul sfârșitului), iar versetele care au fost desigilate prezintă o succesiune istorică ce înaintază de la 1989 până la versetul întâi al capitolului doisprezece, care Îl

identifică pe Mihail ridicându-Se și închiderea timpului de probă a omenirii.

De la publicarea Declarației de Independență, în 1776, până la apariția revistei The Time of the End, se împlinesc două sute douăzeci de ani, iar începutul și sfârșitul abordează aceleași subiecte profetice. Revista The Time of the End a fost alcătuită din capitole care fuseseră mai întâi publicate ca articole în publicația Our Firm Foundation și reprezintă adevărul profetic potrivit căruia, fără a se ține de adevărurile fundamentale ale mișcării millerite (care constituie „temelia noastră fermă”), este imposibil de înțeles „sporirea cunoștinței” la „timpul sfârșitului” în 1989.

Atât borna reprezentată drept „timpul sfârșitului”, cât și borna care reprezintă „formalizarea” soliei, în istoriile paralele ale mișcărilor primului și ale celui de-al treilea înger, conțin elementele profetice ale „celor șapte vremi” din Levitic douăzeci și șase. Următoarea bornă din istoriile paralele este întărirea soliei, marcată de coborârea fie a îngerului din Apocalipsa zece, la 11 august 1840, fie a îngerului din Apocalipsa optsprezece, la 11 septembrie 2001. Împlinirea celui de-al doilea vai din capitolul nouă al Apocalipsei a adus coborârea îngerului din Apocalipsa zece, iar împlinirea celui de-al treilea vai din capitolul zece al Apocalipsei a adus coborârea îngerului din Apocalipsa optsprezece.

În istoriile paralele, ploaia târzie începe să „picure” în momentul în care îngerul coboară. În acel moment solia este „întărită” prin confirmarea evenimentului prevestit. Pentru Milleriți a fost încetarea supremației otomane, în împlinirea profeției de timp despre Islam din al doilea Vai, din Apocalipsa capitolul nouă, versetul cincisprezece. Pentru mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii a fost „mânia neamurilor”, o profeție despre Islam din al treilea Vai, care este în timpul celei de-a șaptea trâmbițe, în Apocalipsa capitolul zece, versetul șapte, și care a fost împlinită când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate.

Fiecare dintre reperele majore ale istoriilor paralele are legături directe cu lucrarea Minunatului Numărător, care își pune semnătura asupra relației dintre cele două viziuni ce reprezintă două mii trei sute de ani și două mii cinci sute douăzeci de ani. Străjerii profetici, care sunt ridicați la coborârea îngerului, sună dintr-o trâmbiță de avertizare ce include mesajul către Laodicea, care, în 1856, a fost legat în mod direct de desigilarea luminii mai mari a „celor șapte vremi”. Reperul celor două table ale lui Habacuc, reprezentat de diagramele pionierilor din 1843 și 1850, ambele reprezentând grafic „cele șapte vremi”, s-a situat între coborârea îngerului și „prima dezamăgire” din fiecare istorie paralelă.

Reperul „timpului de zăbovire” este legat în mod direct de predicția eșuată din 1843, care era o predicție a împlinirii atât a celor două mii trei sute de ani, cât și a celor două mii cinci sute douăzeci de ani. Mesajul Strigării de la miezul nopții a fost identificarea împlinirii ce avea să vină în curând a acelor două perioade de timp profetic. „Ușa” dispensațională închisă la ultimul reper identifică împlinirea acelor două perioade profetice și marchează locul unde trâmbița a șaptea, sau a Jubileului, începe să sune. Fiecare reper din fiecare istorie este legat în mod direct de „șapte vremi”, iar „șapte vremi” reprezintă firul care leagă împreună ambele istorii, iar ambele istorii reprezintă mesajul ploii târzii.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Pentru cei care se poticnesc de cuvânt, fiind neascultători”, Hristos este o piatră de poticnire. Dar „piatra pe care au lepădat-o zidarii, aceea a fost făcută piatra din capul unghiului.” Ca piatra lepădată, Hristos, în lucrarea Sa pământească, a îndurat nepăsare și abuzuri. El a fost „disprețuit și lepădat de oameni; om al durerii și obișnuit cu suferința: ... a fost disprețuit, și noi nu L-am socotit.” Isaia 53:3. Dar vremea era aproape când avea să fie glorificat. Prin învierea dintre cei morți avea să fie declarat „Fiul lui Dumnezeu cu putere.” Romani 1:4. La a doua Sa venire avea să Se arate ca Domn al cerului și al pământului. Cei care erau acum pe punctul de a-L răstigni aveau să-I recunoască măreția. Înaintea universului, piatra lepădată avea să devină piatra din capul unghiului.

Și peste „oricine va cădea, îl va zdrobi până la pulbere”. Poporul care L-a respins pe Hristos avea curând să vadă nimicirea cetății și a neamului său. Slava lor avea să fie frântă și împrăștiată ca pulberea înaintea vântului. Și ce anume i-a nimicit pe iudei? A fost Stânca pe care, dacă ar fi zidit, le-ar fi fost siguranță. A fost bunătatea lui Dumnezeu disprețuită, dreptatea respinsă, îndurarea nesocotită. Oamenii s-au pus împotriva lui Dumnezeu, iar tot ceea ce le-ar fi fost mântuire s-a prefăcut în pierzarea lor. Tot ceea ce Dumnezeu a rânduit spre viață au aflat a fi spre moarte. În răstignirea lui Hristos de către iudei era cuprinsă nimicirea Ierusalimului. Sângele vărsat pe Calvar a fost povara care i-a cufundat în ruină pentru lumea aceasta și pentru cea viitoare. Așa va fi în marea zi de pe urmă, când judecata va cădea asupra celor ce resping harul lui Dumnezeu. Hristos, piatra de poticnire pentru ei, li Se va arăta atunci ca un munte răzbunător. Strălucirea feței Sale, care pentru cei drepti este viață, va fi pentru cei răi un foc mistuitor. Din pricina dragostei respinse, a harului disprețuit, păcătosul va fi nimicit.

„Prin multe ilustrații și avertizări repetate, Isus a arătat ce avea să fie urmarea pentru iudei a respingerii Fiului lui Dumnezeu. Prin aceste cuvinte, El Se adresa tuturor celor din orice veac care refuză să-L primească drept Răscumpărătorul lor. Fiecare avertizare este pentru ei. Templul profanat, fiul neascultător, vierii necredincioși, zidarii disprețuitori își au corespondentul în experiența fiecărui păcătos. Dacă nu se pocăiește, osânda pe care ei au prefigurat-o va fi a lui.” *The Desire of Ages*, 599, 600.